

**Kecskeméti Közigazgatási és
Munkaügyi Bíróság
6000 Kecskemét
Rákóczi út 17-19.**

3.M.249/2017/4.

A Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság *felperesi ügyvéd* (felperesi ügyvéd címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe szám) **felperesnek alpreszi jogtanácsos** (alperes Igazgatóság1, alperes Igazgatóság1 címe szám) által képviselt **alperes neve**(alperes címe szám) **alperes** ellen *szolgálati jogviszony jogellenes megszüntetése* iránt indított perében meghozta a következő

Í t é l e t e t

A bíróság a keresetet elutasítja.

*Kötelezi a bíróság a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000.- Ft (azaz Ötvenezer forint) **perköltséget**.*

*A le nem rótt 315.600.- Ft (azaz Háromszáztizenötezer-hatszáz forint) **eljárási illetéket az állam viseli.***

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül a Kecskeméti Törvényszékhez címzett, de a Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál írásban, elektronikus úton előterjesztendő fellebbezésnek van helye. Ha a fél a fellebbezését nem elektronikus úton terjeszti elő, a fellebbezése hatálytalan és úgy kell tekinteni, hogy fellebbezést nem nyújtott be, továbbá a bíróság a fellebbezőt pénzbírsággal sújtja.

A felek a fellebbezési határidő lejárta előtt előterjesztett közös kérelmükben a fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálását kérhetik. A másodfokú bíróság a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálja el, ha a fellebbezés csak a kamatfizetésre, a perköltség viselésére, vagy összegére, illetve a meg nem fizetett illeték, vagy az állam által előlegezett költség megfizetésére vonatkozik, ha csak az előzetes végrehajthatósággal, a teljesítési határidővel kapcsolatos, ha csak az ítélet indoklása ellen irányul. Ezekben az esetekben a fellebbező fél a fellebbezésében tárgyalás tartását kérheti.

I n d o k o l á s

A bíróság a felperes keresete és személyes előadása, a felek perbeli előadása, a Megyei Megyei Főügyészség 2016. április 7. napján kelt Szám1. számú tájékoztatása, a

Megye2,Intézmény1,Igazgatóság2,Osztály1 Szám2. Bü. számú jegyzőkönyve a gyanúsított kihallgatásról, a Megye2,Intézmény1,Igazgatóság2,Osztály1 2016. szeptember 12. napján kelt tájékoztatása, a 2014. február 23. napján kelt tájékoztatása, az alperes,Igazgatóság1 igazgatójának 2016. szeptember 19. napján kelt határozata, valamint a per egyéb adatai alapján az alábbi tényállást állapította meg:

A felperes az alperes jogelődjénél kezdte a szolgálati jogviszonyát 1993. március 8. napján, ahol végrehajtó munkakörben dolgozott. A Megye2,Intézmény1,Igazgatóság2,Osztály1 2014. április 17-én nyomozást rendelt el a felperes, mint gyanúsított ellen a Btk. 294. § (1) bekezdés és (3) bekezdés a) pont aa) pontja szerint minősülő és büntetendő hivatali vesztegetés elfogadása büntett elkövetésének megalapozott gyanúja miatt.

A felperessel szemben a megalapozott gyanú közlésére 2016. február 29-én került sor, ez időponttól kezdődően a felperes szerepel a bűnügyi nyilvántartásban.

A felperes 2016. március 5. napján kelt levelében tájékoztatta a munkáltatót, hogy a Megye2,Igazgatóság2,Osztály1-en gyanúsítottként hallgatták ki hivatali vesztegetés elfogadása büntett elkövetésének megalapozott gyanúja miatt. A kihallgatásról szóló jegyzőkönyv másolatát csatolta a tájékoztatáshoz.

A tájékoztatás átvételét követően a munkáltató 2016. március 16. napján megkereséssel élt a Megye2,Intézmény1,Igazgatóság2,Osztály1 felé. A megkeresésében kérte, hogy adjon tájékoztatás azzal kapcsolatban, hogy a felperes, mint kormánytisztviselő büntetőeljárás hatálya alatt áll-e, amennyiben igen, az milyen cselekményre terjed ki.

A nyomozás felügyeletét végző Megye1 Megyei Főügyészség 2016. április 7. napján kelt válaszában tájékoztatta az alperest, hogy a nyomozás jelenlegi szakaszában - figyelemmel a Be. 63/A. § (2a) bekezdésének utolsó fordulatra - nem szolgáltatatható adat.

2016. szeptember 12-én a Megye2,Intézmény1,Igazgatóság2,Osztály1 tájékoztatta az alperest, hogy a Szolgálat1 feljelentése alapján a hatóság nyomozást folytat a Büntetőtörvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény, a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és (3) bekezdés a) pontjának aa) alpontja szerinti minősülő és büntetendő hivatali kötelesség megszegésével elkövetett hivatali vesztegetés elfogadása büntett és más bűncselekmények elkövetésének megalapozott gyanúja miatt. Tájékoztatta az alperest, hogy ezen ügyben a felperest ezen büntett elkövetésének megalapozott gyanúja miatt hallgatta ki.

A tájékoztatást követően az alperes 2016. szeptember 19. napjával a felperes kormányzati szolgálati jogviszonyát azonnali hatállyal megszüntette.

A határozat indokolásában rögzítette, hogy a Megye2,Intézmény1 2016. szeptember 12. napján kelt levelében tájékoztatta arról, hogy felperest a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és (3) bekezdés a) pont aa) alpont szerint minősülő és büntetendő hivatali vesztegetés elfogadása büntett elkövetésének megalapozott gyanúja miatt gyanúsítottként hallgatta ki. Hivatkozott a Kttv. 39., illetve 63. §-ára is. Rögzítette, hogy a hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján nem létesíthető kormányzati szolgálati jogviszony azzal, aki a felsorolt bűncselekmények valamelyike miatt indult büntetőeljárás hatálya alatt áll, és a kormánytisztviselőnek a kormányzati szolgálati jogviszony teljes időtartama alatt meg kell felelnie a törvényben meghatározott alkalmazási feltételeknek.

A felperes a munkáltatói intézkedéssel szemben 2016. október 18. napján keresetet nyújtott be. Pontosított keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes 2016. szeptember 19-én kelt határozatával jogellenesen szüntette meg a felperes kormányzati szolgálati jogviszonyát és ennek jogkövetkezményeként elsődlegesen kérte, hogy kötelezze a bíróság az alperest az Mt. 82. §-a alapján elmaradt munkabéren alapuló kártérítés jogcímén 270.500.- Ft megfizetésére, és ezen összeg után 2016. szeptember 19. napjától a jogszabályoknak megfelelő mértékű törvényes kamat viselésére, másodlagosan kérte, hogy kötelezze a bíróság az alperest 24 havi átlagkeresetnek megfelelő összegű, azaz 4.989.600.- Ft kártérítés megfizetésére, tekintettel arra, hogy az alperes intézkedése az egyenlő bánásmód gyakorlásának követelményébe ütközött.

Keresete indokául előadta, hogy a munkáltató elmulasztotta betartani az Mt. 56. § (3) bekezdésben foglalt nyitvaálló határidőt, tekintettel arra, hogy 2016. március 5. napján, azaz az általa történt bejelentéskor tudomást szerzett a büntetőeljárás megindulásáról, azonban a felmentés jogával csak 2016. szeptember 19-én élt, ezáltal a törvényben biztosított határidőt elmulasztotta.

Hivatkozott továbbá arra, hogy az alperes a visszaható hatály tilalmába üküzően gyakorolta a munkáltatói jogát, mivel a felmentésre okot adó büntetőeljárást a hatóság 2014. április 17. napján indította el, a felmentésben hivatkozott 2012. évi V. törvény rendelkezései szerint pedig az azonnali hatályú felmentéssel történő jogviszony megszüntetést módosító szabályokat csak akkor lehet alkalmazni, ha a büntetőeljárás 2015. április 15. napja után indult meg.

Harmadrészt hivatkozott arra is, hogy az alperes megsértette az egyenlő bánásmód követelményét, figyelemmel arra, hogy az alperesnél a felperessel azonos munkát végző „beöltözött” egyenruhás munkakörű alkalmazottakat hasonló esetben a büntetőeljárás jogerős lezárásáig - betartva az ártatlanság vélelmét - csupán felfüggeszti és az illetményük feléig átutalja jövedelmüket. A munkáltató vele szemben ezt nem alkalmazta, így az egyenlő bánásmód sérült.

Az alperes ellenkérelmében kérte, hogy a bíróság a felperes keresetét utasítsa el és kötelezze a jogszabályoknak megfelelő mértékű perköltség viselésére.

Ellenkérelmében előadta, hogy az alperes a kormányzati szolgálati jogviszony megszüntetése során a jogszabályi előírásoknak megfelelően járt el, jogszabálysértés nem történt. A kereset indokaival kapcsolatban előadta, hogy a felperes 2016. március 5-én tájékoztatást adott azzal kapcsolatban, hogy őt a Megye1, Intézmény1, Igazgatóság2, Osztály1 gyanúsítottként 2016. február 29-én meghallgatta, majd ezt követően a tényállás tisztázása érdekében 2016. március 16-án a munkáltatói jogkör gyakorlója megkereséssel élt a Megye2, Intézmény1 felé, aki azt továbbította a Megye1 Megyei Főügyészséghez. A Megye1 Megyei Főügyészség a munkáltatói jogkör gyakorlójának 2016. április 7. napján kelt levelében azt a tájékoztatást adta, hogy nem szolgáltatható ki adat a nyomozás jelen szakaszában.

Kifejtette, hogy 2016. szeptember 12-én kelt és az igazgatóságra szeptember 15. napján érkezett a Megye2, Intézmény1, Igazgatóság2, Osztály1 levele, melyben tájékoztatták a munkáltatói jogkör gyakorlóját, hogy a felperessel szemben egy rendbeli, a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pont aa) alpont szerint minősülő és büntetendő hivatali vesztegetés elfogadása büntett elkövetésének megalapozott gyanúja miatt gyanúsítottkénti kihallgatása történt.

Álláspontja szerint a hivatalos tájékoztatás birtokában a munkáltatói jogkör gyakorlója 2016. szeptember 19. napján azonnali hatályú felmentéssel szüntette meg a felperes szolgálati jogviszonyát.

A határozat indokolásával kapcsolatban rögzítette, hogy a kormány tisztviselőjének a kormányzati szolgálati jogviszony teljes időtartama alatt meg kell felelni a törvényben meghatározott alkalmazási feltételeknek. Állítása szerint az ilyen bűncselekmény miatt az alapos gyanú, illetve az erre alapozott nyomozás megindulása is kizárja az ilyen jellegű jogviszony létesítését, illetve fenntartását, az idevonatkozó jogszabályok esetén az érintettel szemben a jogviszonyát meg kell szüntetni, fel kell őt menteni.

A felperes visszaható hatály tilalmába ütköző álláspontjával kapcsolatban kifejtette, hogy a felperes gyanúsítottkénti kihallgatására 2016. február 26-án került sor, és erre tekintettel nem alkalmazható a felperes által is hivatkozott 2015. évi XXXII. törvény.

Az egyenlő bánásmód követelményének megsértésével kapcsolatban előadta, hogy a felperes által hivatkozott „beöltözött” egyenruhás munkavállalók nincsenek azonos helyzetben a felperessel. Velük szemben a Hszt. rendelkezései alkalmazandók, míg a felperessel szemben a NAV törvény szabályain kívül a Kttv. rendelkezéseit kell alkalmazni. A két törvényben meghatározott felmentési okok nem azonosak, így nem azonos elbírálás alá esnek.

A felperes keresete nem megalapozott.

A bíróságnak elsődlegesen azt kellett vizsgálnia, hogy a felperessel szemben a büntetőeljárás mikor indult meg, ezáltal alkalmazhatók voltak-e a Kttv.-nek a 2015. évi XXXII. törvénnyel megállapított jogviszony létesítésére vonatkozó szabályai.

A közszolgálati tisztviselőkről szóló törvénnyel összefüggő átmeneti, módosuló és hatályát veszítő szabályokról, valamint egyes kapcsolódó törvények módosításáról szóló 2012. évi V. törvény 19/M. §-a értelmében a Kttv.-nek az egyes jogállási tárgyú törvények módosításáról szóló 2015. évi XXXII. törvénnyel megállapított, a jogviszony létesítésére vonatkozó szabályait az egyes jogállási tárgyú törvények módosításáról szóló 2015. évi XXXII. törvény hatálybalépésekor fennálló kormányzati szolgálati, valamint közszolgálati jogviszonyra akkor kell alkalmazni, ha az egyes jogállási tárgyú törvények módosításáról szóló 2015. évi XXXII. törvény hatálybalépése után indul büntetőeljárás a közszolgálati tisztviselővel szemben a Kttv. 39. § (1) bekezdésében meghatározott bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt.

Az alperes megkereste a Megye2,Intézmény1,Igazgatóság2,Osztály1-et, aki 2017. február 27-án azt a tájékoztatást adta, hogy a felperessel szemben a megalapozott gyanú közlésére 2016. február 29-én került sor, a rendőrség tájékoztatását az alperes is elfogadta.

A Be. 6. § (1) bekezdése alapján a bíróságnak, az ügyésznek és a nyomozó hatóságnak kötelessége, hogy az e törvényben megállapított feltételek esetén a büntetőeljárást megindítsa, illetőleg az eljárást lefolytassa.

A Be. 6. § (2) bekezdése szerint büntetőeljárás csak bűncselekmény gyanúja alapján, és csak az ellen indítható, akit bűncselekmény megalapozott gyanúja terhel.

A Be. 179. § (1) bekezdése kimondja, hogy ha a rendelkezésre álló adatok alapján meghatározott személy megalapozottan gyanúsítható bűncselekmény elkövetésével, az ügyész, illetőleg - ha az ügyész másképp nem rendelkezik - a nyomozó hatóság a gyanúsítottat a 117-118. § szerint kihallgatja.

Ezen jogszabályi hivatkozások értelmében a nyomozás az ellen indítható, akit a bűncselekmény megalapozott gyanúja terhel. A hatályos jogszabályok alapján a gyanúsított részére kibocsátott idézés - közlés - átvétele a megalapozott gyanú közlésének időpontjában keletkeztetett gyanúsított pozíciót.

Mindezekből megállapítható, hogy 2014. április 17-én a felperessel szemben megindult a nyomozás, azonban akkor még csupán „egyszerű” gyanú állt fenn. A gyanú, mint a büntetőeljárás, a nyomozás megindításának feltételeként egy minimális követelmény. Ha a bűncselekményről bizonyossággal állítható, hogy az elkövetés gyanúja megalapozott, ez már egy magasabb szintű követelményt jelent. A felperessel szemben a megalapozott gyanú közlésére 2016. február 29-én került sor, így ez időponttól keletkezett a gyanúsított pozíciója, ettől gyakorolhatta terhelti jogait is, így vele szemben az eljárás ekkor indult meg, tehát a büntetőeljárás megindulására tekintettel alkalmaznia kellett a Kttv.-nek a 2015. évi XXXII. törvényben megállapított jogviszony létesítésére vonatkozó szabályait.

Ezt követően a bíróságnak érdemben kellett megvizsgálnia a munkáltatói intézkedést.

A Nemzeti Adó- és Vámhivatalról szóló 2010. évi CXXII. törvény (NAV tv.) 1. § (1) bekezdése értelmében a Nemzeti Adó- és Vámhivatal (a továbbiakban: NAV) államigazgatási és fegyveres rendvédelmi feladatokat ellátó, a Kormány eredeti jogalkotói hatáskörében kiadott rendeletében kijelölt miniszter (a továbbiakban: kijelölt miniszter) által irányított, központi hivatalként működő központi költségvetési szerv.

A közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény (Kttv.) 1. § b) pontja szerint e törvény hatálya - nemzetközi jogi vagy uniós jogi kötelezettség teljesítése érdekében törvény eltérő rendelkezése hiányában - a kormányhivatal és a központi hivatal területi, helyi szerve, a - járási (fővárosi kerületi) hivatalok kivételével - a fővárosi és megyei kormányhivatal, továbbá a Kormány által intézményfenntartásra kijelölt szerv,

A NAV tv. 15. § (1) bekezdése alapján a NAV személyi állománya

- a) kormánytisztviselőkből,
- b) hivatásos szolgálati jogviszonyban álló, hivatásos állományú tagokból (a továbbiakban: pénzügyőr),
- c) kormányzati ügykezelőkből (a továbbiakban: ügykezelő) és
- d) munkavállalókból áll.

A NAV törvény 15. § (2) bekezdése alapján a NAV személyi állományába tartozó

- a) kormánytisztviselőkre és ügykezelőkre a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Kttv.),
- b) pénzügyőrökre a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.),
- c) munkavállalókra a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. (a továbbiakban: Mt.) rendelkezéseit az e törvényben foglalt eltérésekkel kell alkalmazni.

A Kttv. 39. § (1) bekezdése kimondja, hogy kormányzati szolgálati jogviszony

a) büntetlen előéletű,

b) cselekvőképes,

c) legalább középiskolai végzettséggel rendelkező

magyar állampolgárral létesíthető és tartható fenn. Nem létesíthető kormányzati szolgálati jogviszony azzal, aki állam elleni bűncselekmény [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) XXIV. Fejezet, illetve a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1978. évi IV. törvény) X. fejezet], igazságszolgáltatás elleni bűncselekmény (Btk. XXVI. Fejezet, illetve az 1978. évi IV. törvény XV. fejezet VI. cím), korrupciós bűncselekmény (Btk. XXVII. Fejezet) vagy közélet tisztasága elleni, valamint a nemzetközi közélet tisztasága elleni bűncselekmény (1978. évi IV. törvény XV. fejezet VII. és VIII. cím), hivatali bűncselekmény (Btk. XXVIII. Fejezet, illetve az 1978. évi IV. törvény XV. fejezet IV. cím), illetve közbizalom elleni bűncselekmény (Btk. XXXIII. Fejezet, illetve az 1978. évi IV. törvény XVI. fejezet III. cím) miatt indult büntetőeljárás hatálya alatt áll.

A Kttv. 39. § (7) bekezdés alapján az e törvényben meghatározott alkalmazási feltételek alól - a 41. § (1) bekezdés a) pontja kivételével - felmentés nem adható. A kormánytisztviselőnek a kormányzati szolgálati jogviszony teljes időtartama alatt meg kell felelnie az e törvényben meghatározott alkalmazási feltételeknek.

A Kttv. 63. § (2) g pontja alapján a kormányzati szolgálati jogviszonyt felmentéssel meg kell szüntetni, ha a foglalkoztatást kizáró ok jut a munkáltató tudomására.

A Kttv. 63. § (2a) bekezdése szerint a (2) bekezdés g) pontja alapján az államigazgatási szerv a kormányzati szolgálati jogviszonyt - a (2b) bekezdésben foglalt kivétellel - azonnali hatállyal megszünteti.

A Kttv. 39. § (1) bekezdésében foglalt módosított feltételrendszert, a 39. § (7) bekezdését, valamint a 63. § (2) bekezdés g) pontját az egyes jogállási tárgyú törvények módosításáról szóló 2015. évi XXXII. törvény állapította meg, mely 2015. április 15. napján lépett hatályba.

A perben nem volt vitatott, hogy a felperessel szemben a Btk. XXVII. fejezetébe tartozó 294. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pont aa) alpont szerinti minősülő és büntetendő hivatali vesztegetés elfogadása büntett elkövetésének megalapozott gyanúja miatt indul, amely a Kttv. 39. § (1) bekezdésében nevesítve van ezáltal - figyelemmel a 39. § (7) bekezdésére is - a felperes nem felel meg a törvényben meghatározott feltételeknek.

Elfogadta a bíróság az alperes azon álláspontját, hogy a Kttv. 63. § (7) bekezdés g) pontja és a (2a) bekezdése nem ad mérlegelési lehetőséget a munkáltatónak abban az esetben, ha ilyen bűncselekményről van szó, és a jogviszony megszüntetését kötelezőként írja elő a jogszabály.

A bíróság megvizsgálta, hogy az alperes a foglalkoztatást kizáró ok tudomásra jutásával kapcsolatban milyen időben szüntette meg a felperes közszolgálati jogviszonyát.

A jogszabályi rendelkezés nem ír elő határidőt a felmentési jog gyakorlására, csupán arról rendelkezik, hogy a kormányzati szolgálati jogviszonyt felmentéssel meg kell szüntetni, ha a foglalkoztatást kizáró ok jut a munkáltató tudomására. Megállapítható, hogy a 2016. szeptember 12-én kelt és a munkáltató által szeptember 15-én átvett tájékoztatással kapcsolatban mintegy 4 nap

múlva, azaz 2016. szeptember 19-én élt a közszolgálati jogviszony megszüntetésének lehetőségével az alperes. Tekintettel arra, hogy jelen esetben a felperes által felhívott Munka törvénykönyvének 56. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Mt. 78. § (2) bekezdésében meghatározott határidő nem alkalmazható, a bíróságnak vizsgálnia ezt nem kellett, így csupán utal a fentiekre.

Ezt követően a bíróság megvizsgálta az egyenlő bánásmód követelményének megsértésére vonatkozó kereseti kérelmet.

A Kttv. 13. § (1) bekezdése szerint a közszolgálattal, így különösen az illetménnyel kapcsolatban az egyenlő bánásmód követelményét meg kell tartani. E követelmény megsértésének orvoslása nem járhat más közszolgálati tisztviselő jogának megsértésével, vagy csorbításával.

A felperes e körben tartalmilag a 2003. évi CXXV. törvény 8. § r) pontjára, valamint a 9. §-ára hivatkozott és előadta, hogy álláspontja szerint a sérült jog a foglalkoztatás körében történő jogviszony, miszerint az ugyanazon munkáltatónál dolgozó alkalmazottak hasonló hivatali vesztegetés vagy más bűncselekmény gyanúja eseténkülönbéztételben részesülnek, mert nem ugyanazon elbírálás alá esett a felperes, illetve a NAV vámos, egyenruhás dolgozói. Kifejtette, hogy az egyenruhába beöltözött munkavállalók csupán felfüggesztésre kerültek, és jogviszonyuk nem lett megszüntetve.

A felperes tehát a vele összehasonlítható helyzetben lévő csoportként azon munkavállalókat nevezte meg, akik ellen hasonló bűncselekmény miatt indult büntetőeljárás, azonban az alperes nem szüntette meg azonnali hatályú felmentéssel a jogviszonyukat, csupán felfüggesztette azokat, ellenük méltatlansági eljárást indított.

Az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (Ebkvt.) 8. § r) pontja szerint közvetlen hátrányos megkülönböztetésnek minősül az olyan rendelkezés, amelynek eredményeként egy személy vagy csoport valós vagy vélt foglalkoztatási jogviszonyának vagy munkavégzésre irányuló egyéb jogviszonyának részmunkaidős jellege, illetve határozott időtartama miatt részesül kedvezőtlenebb bánásmódban, mint amelyben más, összehasonlítható helyzetben levő személy vagy csoport részesül, részesült vagy részesülne.

Az Ebktv. 9. § alapján közvetett hátrányos megkülönböztetésnek minősül az a közvetlen hátrányos megkülönböztetésnek nem minősülő, látszólag az egyenlő bánásmód követelményének megfelelő rendelkezés, amely a 8. §-ban meghatározott tulajdonságokkal rendelkező egyes személyeket vagy csoportokat lényegesen nagyobb arányban hátrányosabb helyzetbe hoz, mint amelyben más, összehasonlítható helyzetben lévő személy vagy csoport volt, van vagy lenne.

Az egyenlő bánásmód megsértésére történő hivatkozás esetében a felperesnek meg kell jelölnie azon, az Ebktv. 8. §-ában felsorolt tulajdonságokat, amellyel rendelkezett a jogsértéskor és valószínűsítienie kell, hogy emiatt hátrány érte, kedvezőtlenebb bánásmódban részesült, mint amelyben más, összehasonlítható helyzetben levő személy vagy csoport.

A felperes olyan személyek csoportját jelölte meg vele összehasonlítható helyzetben lévőknek, akik nem kormánytisztviselői jogviszonyban, hanem hivatásos szolgálati jogviszonyban állnak az alperesnél, más jogszabály hatálya alá tartoznak.

A bíróság álláspontja szerint a felperes által megjelölt személyek nem képeznek összehasonlítható csoportot a felperessel, mivel a felperesre, mint kormánytisztviselőre elsősorban a

Kttv. szabályait, míg „egyenruhás, beöltözött” vámosokra, pénzügyőrökre pedig a Hszt. szabályait kell alkalmazni a NAV törvényben foglalt eltérésekkel. A két jogszabály részben eltérően szabályozza a felmentési okokat, és a Hszt.-ben a felmentési okok között nem szerepel a Kttv.-ben szereplő azon ok, amely miatt jelen esetben a felperes jogviszonya megszüntetésre került.

Tényként megállapítható, hogy mindkét törvényben szerepel ugyan a méltatlanság, mint felmentési ok, azonban az alperes nem erre hivatkozással szüntette meg a felperes jogviszonyát, hanem a Kttv. 63. § (2) bekezdés g) pontja, azaz a foglalkoztatást kizáró ok tudomásra jutása alapján. A bíróság a perben azt nem vizsgálhatja, hogy az alperes miért nem valamely más felmentési okra hivatkozással szüntette meg a felperes jogviszonyát, kizárólag azt vizsgálhatta, hogy az általa megjelölt ok valós volt-e, és az általa megjelölt jogszabályhelyet helyesen alkalmazta-e.

A bíróság megállapította, hogy a felperes ellen 2016. február 29. napján hivatali vesztegetés elfogadás büntette miatt büntetőeljárás indult, mely bűncselekmény a Kttv. 39. § (1) bekezdésében szerepel, ez tehát foglalkoztatást kizáró oknak minősül, ezért a Kttv. 63. § (2) bekezdés g) pontját az alperes helyesen, jogszerűen alkalmazva mentette fel a felperest. A bíróság álláspontja szerint a felperessel összehasonlítható helyzetben a hasonló bűncselekmény miatt indult büntetőeljárás hatálya alatt álló kormánytisztviselők vannak, a hasonló munkakörben lévő hivatásos szolgálati jogviszonyban álló pénzügyőrök más törvény hatálya alá tartoznak. A bíróság megállapította, hogy az alperes az egyenlő bánásmód követelményét nem sértette meg azzal, hogy a különböző jogviszonyban álló dolgozókra a rájuk vonatkozó, különböző rendelkezéseket tartalmazó szabályokat alkalmazta.

Mindezek alapján a bíróság a felperes keresetét elutasította és a Pp. 78. §-a alapján kötelezte a pereszes felperest a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a alapján megállapított mértékű perköltség viselésére, melyet a 3. §. (6) bekezdése szerint mérsékelte, tekintettel a tárgyalások számára és a kifejtett jogtanácsosi tevékenységre.

A felperes indítványozta Személy1 és Személy2 tanúk meghallgatását az egyenlő bánásmód megsértésével kapcsolatban, az alperes azonban azt kérte elutasítani, figyelemmel arra, hogy nem egy jogszabály hatálya alá tartoznak a tanúk és a felperes. A bíróság a felperes által felajánlott tanúbizonyítást a Pp. 3. § (4) bekezdése alapján mellőzte, figyelemmel arra, hogy az egyenlő bánásmód követelménye az, hogy a felek összehasonlítható helyzetben lévő csoportként jelenjenek meg, ez azonban a tanúkkal kapcsolatban nem állt fenn, így a tanúmehhallgatás nem volt szükséges.

A felperes munkavállalói költségkedvezményére tekintettel a le nem rótt 315.600.- Ft eljárási illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-a és 14. §-a szerint az állam viseli.

A fellebbezési jogra vonatkozó tájékoztatás a Pp. 220. § (3) bekezdésén, a Pp. 234. § (1)-(2) bekezdésén, valamint a Pp. 256/A. §-án, a Pp. 349/C. § (2) bekezdésén, és a Pp. 349/I. § (1) bekezdés b) pontján alapul.

ét, 2017. november 29.

dr. Gál Attila sk.
bíró, a tanács elnöke

Gebula Józsefné sk. Uhrin Mihályné sk.
ülnökök, a tanács tagjai

aláírásukban akadályoztatásuk helyett:

. Gál Attila sk.
bíró, a tanács elnöke